

der Forhandling og skal give Ordet til den ærede Ordfører.

Ordføveren (Bloug): Jeg befinder mig i den eiendommelige Stilling at være Ordfører for et Udvalg, hvori jeg staaer ganske ene med min Mening. Betænkningen vil imidlertid, haaber jeg, tilstrækkelig have forklaret, hvorledes det dog er muligt, at saavel Fleertallet som Mindretallet har kunnet ønske, at jeg skulde paatage mig dette Hverv, og hvorledes jeg har kunnet driste mig til at paatage mig det. Det vil sees, at jeg fuldstændig samstemmer i Fleertallets Ønske om Indførelse af større Frihed indenfor Folkekirken, men at jeg dog ikke drister mig til at fastholde Lovforslaget, hverken som det er affattet, eller med den Endring, som de bringe i Forslaget, forvi jeg troer, at Tiden endnu ikke er kommen, og forsaavidt samstemmer jeg, altsaa, med Mindretallet, som jeg ikke troer, at Lovforslagets § 1 for Dieblillet bør fremmes. Derimod mener jeg, at man bør benytte Leiligheden til at faae en formel Stadsfæstelse paa den længelige Anordning af 2den October, 1862, hvilket Rigsdagen, forsaavidt jeg husker, i de to foregaaende Samlinger har forslaaet at staae tilveie, men dette anseer det ærede andet Mindretal ikke for nødvendigt. I ethvert Fald gjør denne eiendommelige Stilling mig mit Hverv temmelig let. Jeg skal i det Væsentlige henholde mig til Betænkningen og kun tilføie et Par korte Bemærkninger. Det vil sees, at det ærede Fleertal har foreslaaet den Tilføining til Lovforslagets § 1, at enhver en Mand, der har modtaget præstelig Indvielse, ikke er, bestikket for nogen bestemt Menighed i Folkekirken, tør han kun danne en selv Menighed, naar 30 Familier have meldt sig til at indtræde i den. Det er ganske vist, at derved hæves den Indvending, som ved forrige Behandling blev gjort mod det oprindelige Forslag, at Præster, der være affledigede, fordi de havde forsværret deres Embede, eller fordi der var Noget at indvende mod deres Liv o. s. v., kunde nedlægge sig og danne en Frimenighed. Det er nemlig ikke sandsynligt, at 30 Familier ville ønske en Præst til Sjælesorger, paa hvis Embedsførelse eller Liv der er Noget at udsætte. Medens

bet nu forekommer mig at maatte erkendes, at den Indvending, som hentes fra de Mængder, der ofte hæfte ved affledigede Præster, falder bort ved Fleertallets Endringsforslag til § 1, har det efter min Overveelse dog, som jeg har sagt, maattet forekomme mig, at Tiden endnu ikke er kommen til at indføre en almindelig Præstefrihed i Folkekirken. Jeg skal kortelig angive de Grunde, af hvilke jeg er kommen til dette Resultat.

Saa længe Rigsdagen udøver den hele kirkelige Lovgivningsmagt, uden at Kirken har noget eget Organ at gjøre sin Stemme gjældende igjennem — og det er, tilføier jeg, en Tilstand, som Kirken er godt tjent med — troer jeg paa den anden Side, at Rigsdagen maa iagttage et stort Maadehold og megen Forsigtighed med at frembringe kirkelige Love, for hvilke der ikke i Kirken selv har hittet sig nogen overvejende Stemning. Jeg skulde meget ønske, om Regeringen eller Biskopperne af dette Forslag og de Forhandlinger, som føres her i Thinget, vilde tage Anledning til at bringe under Overveelse i de bestaaende kirkelige Organer, hvor ufuldstomne de end ere, nemlig Vandemøderne, det Spørgsmaal, om det vilde være gunstigt eller ikke, at det blev tilstedet de theologiske Candidater at erholde Præstevieelse og frit virke som Sjælesørgere. Jeg holder mig overbevist om, at Resultatet af disse Drøftelser vilde blive det, at de Betænkneligheder og den Frygt, man nærer for en saadan Frihed, for en stor Deel vilde bortfjernes, saa at Rigsdagen vilde finde at burde gaae ind paa en saadan Lov, og at det ligeledes vilde være muligt at bevæge Regeringen til at gaae ind derpaa. Det var altsaa den ene Grund. — Nu for Dieblillet foreligger der en bestemt Erklæring fra den høilovgivende Minister om, at han ikke vil indstille Loven til Stadsfæstelse, dersom § 1 bliver staaende. Jeg mener vel, at det, naar der er en stærk Nødvendighed tilstede, en stærk almindelig Stemning for en Lovforanstaltning, kan være rigtigt, at Rigsdagen vedtager en Lov, uagtet Ministeren har afgivet en saadan Erklæring; men er dette ikke Tilfældet, er det et Spørgsmaal, der kan udsættes, og som trænger til nøie Drøftelse, trøder jeg ikke, at Rigsdagen handler vel imod